

казарми. Трети подъ редъ сж гробищата отъ Хамамъ Баиръ, край пжтя за лагеритъ, подъ които сж днесъ новигъ еврейски гробища. Тия поли на Хамамъ Баиръ сж били обрасли съ гжстъ и високъ хрсталакъ, малко прѣди освобождението.

Сравнително малко сж били турскитъ гробове въ Кумлука, горъ на баиря (политъ на Бармука).

Турски гробища е имало сжщо и при салханитъ, дѣто по едно врѣме е имало врѣменно заселище, нарѣчено Дюзъ Кьой (равно село). Споредъ нѣкои, това заселище отъ 20—30 кжщи е било построено по случай на чумата, но неизвѣстно да ли прѣзъ 1812 г. или по-рано. Послѣдното обстоятелство може да се подкрѣпи още съ това, че турскитъ и християнски тамъ гробища сж били почти едно до друго.¹⁾

Седемтѣхъ турски гроба, които сж били на източния жгълъ отъ двора на новоселскитъ казарми, отъ дѣсно на пжтя за българскитъ гробища, сж отъ около 1825 г., дѣто сж посѣчени седемъ души мухамедани, хора на есирлийския султанъ, който дошелъ въ Сливенъ да се бие съ Тахиръ Ага. Гробътъ на този султанъ е грамада камъни край сотирския пжтъ, дѣто послѣдниятъ е билъ застигнатъ отъ Тахиръ Ага и посѣченъ на мѣстото.

Нѣколко гроба на турски цигани е имало подъ Урумъ-Тарла, надъ „Харманитъ“.

Въ ново врѣме турцитъ се погребватъ въ Ясж-Тепе срѣщу българскитъ гробища въ новоселскитъ лозя.

Барутчийницитъ, въ които майсторитъ сж били привилегирувани българи — сливенци, сж били три на брой: една въ новоселския боазъ, друга на западъ отъ салханитъ, до Х. Колювата воденица, и третя до върбитъ, на източния край на Клуцохоръ; послѣдната е била обърната по-послѣ на работилница за тетевы (киришчийница).

Запаленото отъ турцитъ прѣзъ края на декември 1877 г., при оттегляването имъ отъ Сливенъ, джепане (складъ

¹⁾ Християнски гробища е имало още по на юго-изтокъ, подъ воденицата на Декоолу и край солния пжтъ (тузъ-йолу). (Наричалъ се солень отъ туй, че по него сж вървѣли камилски кervани съ соль. Въ свѣзка съ това е и Тузъ-Пазаръ въ чаршията, дѣто има и джамия подъ сжщото име).